

δ' ἀμαρτανομένοις ἐφιστάραι χρὴ τὴν διάροιαν,
νῦν ὡρ αἰτῶν καὶ ὅθεν ἡ παρατροπὴ γέροντεν.

26. Ως (Ξενοφῶν) φησι τοὺς οἰκονομικοὺς καὶ ἀπὸ τῶν φίλων ὄντες θεῖαι καὶ ἀπὸ τῶν ἔχθρῶν, οὗτοι τοὺς ἐγρηγορότας καὶ προσέχοντας οὐ μόνον κατορθοῦντες ἀλλὰ καὶ δικαιαρτάνοντες ὡφελοῦσιν οἱ λέγοντες.

27. Δικαιοήματος εὐτέλεια καὶ ρήματος κενότης καὶ σχῆμα φορτικὸν καὶ πτόησις μετὰ χρῆς ἀπειρονέλου πρὸς ἔπαινον καὶ ὅσα τοικύτα μᾶλλον ἀκροωμένοις ἐφ' ἑτέρων ἢ λέγονταις ἐφ' ἑαυτῶν καταφράγηται.

28. Πρότερόν ἐστι τῶν ὄντων τὸ μέμψα-
θει τὸν πλησίον, ἀχρήστως τε καὶ κερῶς γι-
γνόμενον, ἢν μὴ πρός τινα διόρθωσιν ἢ φυλακὴν
ἀραφέρηται τῶν ὅμοιων.

29. Οὐκ ὀκηντέον ἀεὶ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἀμαρ-
ταρότων ἀραφέργεσθαι, «μὴ που ἄρο' ἐγώ
τοιοῦτος;»

30. Ως ἐν τοῖς ὅμμασι τῶν πλησίων ἐλλάμποντα
τὰ ἔκυτῶν ὄρῳμεν, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς
ἔκυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων, ἵνα μήτ' ἄγαν
καταφρονῶμεν ἀλλαν, αὐτοῖς τε προσέχωμεν ἐν τῷ
λέγειν ἐπιμελέστερον.

31. Γενόμενοι καθ' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως
καὶ λαβόντες τι τῶν μὴ καλῶς ἢ μὴ ἱκανῶς εἰρῆσθαι
δοκούντων, ἐπιχειρῶμεν εἰς ταύτο καὶ προσήγωμεν
αὐτοὺς τὰ μὲν ὕστερα ἀνκαπληροῦν, τὰ δὲ ἐπανορθοῦ-
σθαι, τὰ δὲ ἑτέρως φράξειν, τὰ δὲ ὅλως ἐξ ὑπερχῆς
εἰσφέρειν πειρώμενοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

32. Τὸ μὲν ἀντεπειν οὐ χαλεπὸν ἀλλὰ καὶ πάνυ
ράθιον εἰρημένῳ λόγῳ τὸ δὲ ἑτερον ἀνταναστῆσαι
βελτίονα παντάπατον ἐργῶδες.

33. Οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἥττον ὡ-
φελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θυμυκτικοὶ καὶ
ἄκκοι μᾶλλον βλάπτονται.

34. Δεῖ τὸν μὲν ἔπαινον ἀφελῶν τοῖς λέγονται τὴν
δὲ πίστιν εὐλαβῶν προέσθαι τοῖς λόγοις, καὶ τῆς
μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς... εὑρεντὶ καὶ ἀπλοῦν εἰ-
ναι θεατήν, τῆς δὲ χρείας καὶ τῆς ἀληθείας τῶν λε-
γομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὸν ἔξεταστήν, ἵνα οἱ μὲν
λέγοντες μὴ μισθῶσιν, οἱ δὲ λογοι μὴ
βλάπτωσιν.

35. Πολλὰ ψευδῆ καὶ πονηρὰ δόγματα λανθάνο-
μεν εύνοικαὶ πίστει τῇ πρὸς τοὺς λέγοντας ἐνδε-
χόμενοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ.

Η ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ.

Χειμώνας, νύχτα, συντροφιά· ταιριάζουν παραμύθια·
γι' αὐτὸν κ' ἐγὼ δὲ θά 'ντραπῶ
παραμύθακι νὰ σᾶς πῶ,
ποῦ ἔχει μάνα τὴν Ψευτιά καὶ μοιάζει τὴν Ἀλήθεια.

Τὰ παραμύθια ταῖς βραδιαῖς εἶναι χρυσῆ συνήθεια!
νὰ κάθωνται οὖλ' ἢ γενιά
τριγύρω 'ς τὴν ζεστὴν γωνιά!
νὰ φάδουνε, νὰ τραγουδοῦν, νὰ λέν καὶ παραμύθια!

Σάν παραμύθι, θά τὸ πῶ 'ς τὴν γλῶσσα τῆς γλαγλᾶς μου.
συμπάθειο, ἀν ἢ γλῶσσα αὐτὴν

πειράζῃ μερικούς 'ς τάφτι!

μένα μ' ἀρέσει! κ'εν' αὐτὴν ἢ γλῶσσα τῆς καρδιᾶς μου!

Μὰ βλέπω, σᾶς στενοχωρῶ μ' αὐτὰ, ποῦ μουρμουρίζω!
μὰ... ξέρω... πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ! . . .
τὰ λόγα λίγο τ' ἀγαπῶ! . . .
λοιπὸν ὁρκὴ παραμύθιοῦ καὶ σᾶς καλποσερίζω . . .

* * *

'Η Αφεοδίτη, ἢ γλυκειά, μὲ τὸ χαμόγελό της,
σᾶ μάνα ποῦ πῆτανε καὶ αὐτὴ,
πολλαῖς φοραῖς καὶ ἀπὸ τάφτι
τὸ πιανε τὸ τρελό της! . . .

Καὶ κάπποτε, ποῦ θύμονε μὲ τὸν καλό της "Ἄρη,
ξεθύμαινε μὲ τὸ παιδί! . . .
καὶ τοῦ 'δινε μὲ τὸ φαδό,
τοῦ μικροκατεργάρη! . . .

Ταῖς ἑτρογεγ μὰ πάντ' αὐτὸς εἶχε γλυκειά συμπάθεια
'ς τὴν μάνα· καὶ κακιά ὄργη
σὲ 'κεινο τὸ κακὸ βεργί,
πούχε τὰ μαῦρο' ἀγκάθια! . . .

Βρίσκει λοιπὸν καιρὸ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ 'ς τὸ θεῖο δῶμα,
πιοδῇ καὶ ἀρπάζει τὸ βεργί,
πετῷ 'π' τὸν οὐρανὸν 'ς τὴν Γῆ
σκάβει, τὸ χώνει βιαστικά, νὰ λυσθῇ 'κεῖ 'ς τὸ χῶμα!

Μὰ 'κεινο πῆταν ἀθάνατο! . . . γιατ' πῆταν ποτισμένο
μὲ αἷμ' ἀθάνατου θεοῦ!
τοῦ "Ἐρωτα τοῦ κραταίοῦ!
γι'αύτὸ καὶ δὲν ἀπέθανε 'ς τὴν γῆ καταχωḍμένο! . . .

Κι' ἀπ' τὸν καρδιά του μὰν αὐγὴν πετιέται μὲ καμάρι,
σᾶ μοσχαφράτη κοπεδιά,
μιὰ φουντωτὴ τριανταφυλλιά
'ντυμένη μέσ' 'ς τὰ πράσινα, ὅλο μορφιὰ καὶ χάρι!

Κι' ἀπ' τῆς μορφοτριανταφυλλιᾶς τὴν δροσερὴν ἀγκάλη
μιὰν ἀλλην αὐγούλα τ' ἀπριλιοῦ
μ' ἔνα χρυσὸ φιλὶ τοῦ πλιοῦ
γεννιέται τὸ τριαντάφυλλο μὲ τὰ οὐράνια κάλλη!

Τῆς ἀθωότης 'ς τὴν ὁρκὴ εἶχε τὴν ἀσπρον ὅψη·
κ' ἐκρύβονταν ἀπὸ 'ντροπή
νὰ μὴ τὸ ιδῇ κανεὶς καὶ πῆ,
«"Ἄχ! τι 'μορφιά!" — καὶ τόνειρο τῆς ἀθωότης κόψη! —

Μὰ Θέ μου! κρύβεται ποτὲ τῆς ἐμμορφιᾶς ἡ χάρι; . . .
— Εἶν' ἀστραπὴ ἡ ἐμμορφιά! . . .

δὲν τὴν σκεπάζει συγνεφιά,
ποῦ σκέπασε καὶ σκότισε καὶ πλιο καὶ φεγγάρι!
καὶ δὲν προφθαίν' ἡ ἐμμορφιὰ τοῦ ρόδου νὰ προσβάλῃ
καὶ νά! τ' ἀπόδονι ἑρωτής
τῆς ἐμμορφιᾶς, ἐγκωμιαστής,
πετῷ σιμά του κι' ἀρχηνᾶ νὰ τοῦ παινάῃ τὰ κάλλη,

«Λουλούδι μου μοσχόμορφο! ποῦ μοῦ πέσανε κρυμμένο;
. . . ὅχ! . . . τέτοια κάλλη φλογερά
ἔγω δὲν τὰ εἰδ' ἀλλην φορά
ἔδω 'ε τὴν γῆ, ποῦ τριγυρώ, 'ε τὸν κόσμο αὔτὸ, 'ποῦ
[μένω!]

Γλυκειά μους ὅψη ἀγγελικά! κι' ἀπὸ μοσχαῖς γεμάτη!
καὶ μορφοντροπαλὴ ματιά!
σὲ ποιὰ μοῦ ζοῦσες ξενιτειά,
κι' ως τέρα δὲν σ' ἔχαιρονταν τὸ ὄωτικό μου μάτι;
Μοσχάνθι μου! πῶς δὲν ἀνεῖ τάγγελικό σου στόμα
κι' αὐτό 'να λόγο νὰ μοῦ πῆ; . . .
— Μ' αὐτὸ σκυψμένο ἀπὸ 'ντροπὴ

τὰ μάτια του δὲ σήκονε ἀπὸ τῆς γῆς τὸ χῶμα! . . . —

Μὰ ξαφνικὰ σᾶν ἀστραπὴν κρυψό ἀργάζει χέρι
τὸ ρόδο, ἀρέι πρωΐνο,
τὸ γέρνει κατ' τὸν οὐρανό,
νὰ δείξῃ πῶς κατέβηκεν ἀπὸ τούρανοῦ τὰ μέρη!
Τάνδόνι πλιὰ σᾶν ἔννοιασε, πῶς πέσανε τὰ κάλλη
'ε τὴν Γῆ 'ψηλά 'π' τὸν οὐρανό,
νοιώθει τὸν πόνο τλειό ἀγνό,
κι' ἀρχίζει ἀπὸ τὰ σπλάχνα του τὴν ἐμμορφιὰ νάψαλλῃ.
Θαῦμα! μυστήριο! . . . τοῦ πουλιοῦ τὰ λόγια πλειά δὲ
[μοιάζαν
τὴν πρώτη ἄχρωμη μιλιά! . . .
οὐράνια γείνηκα λαλιά!

γείνηκαν θεία μελφοδιὰ καὶ σᾶν τὸ μέλι στάζαν.

«Οταν 'ε τὸν κόσμο, σᾶν αὐγὴ τοῦ ἀποικιοῦ, χαράζῃ
ἡ ἐμμορφιά, μιά της ματιά
ἀνάφτει 'ε τὴν καρδιὰ φωτιά!

κι' εἶναι τραγοῦδι ὁ κοκλασμός, ὅταν τὸ στῆθος βράζῃ!

Βράζει! καὶ βγαίνει ὁ ἀχνὸς σᾶ γέλιο καὶ σᾶν κλάμμα!
— θυμιάμ' ἀγνὸ 'ε τὴν ἐμμορφιά! —
γέλιο καὶ κλάμμα συντροφιὰ

γεννοῦν τραγοῦδι, ποῦ γελᾷ, μὰ καὶ δακρύζει ἀντάμα.

Τέτοια τραγούδια τὸ πουλὶ γιὰ τὸν ἀνθός ἀρχηνίζει,
τὸ ρόδο νοιώθει ταραχή
μέσ' 'ε τὴν ἀθώα του ψυχή,
κ' ἡ ὅψη του ἡ κάτασπρη χλωμιάζει, κοκκινίζει! . . .

Πρωὶ καὶ βράδυ κελαδεῖ τὸ ωτεμμένο ἀπόδονι
τάνθοῦ τὰ κάλλη τὰ ιερά,
τοῦ λέει τραγούδια φλογερά

ποῦ τέλος Ψάλτη κ' ἐμμορφιὰ ὁ Ἔρως ἀνταμόνει!

Πολλαῖς αὐγούλαις μὲ δροσιὰ καὶ νύκτες μὲ φεγγάρι
κρυφομιλοῦν ἑρωτικὰ

καὶ λόγια λέγουνε γλυκά
ἀπόδονι καὶ τριαντάφυλλο, τὸ ἑρωτικὸ ζευγάρι!

Γλυκὸ πουλάκι κ' ἐμμορφιὰ τί λένε; ποιὸς τὸ ξέρει! . . .
ἔχουν τὴν γλῶσσα μυστικὴ!

ἴσως ψυχὴ ἑρωτικὴ
θὰ ξέρῃ λίγο, ὅταν μιλῇ 'ε τάγαππτό της ταῖρι! . . .

Θέ μου! δός μου τὸ χάρισμα, κ' ἐγὼ νὰ ξέρω ὅσα
μᾶς ψάλλει τὸ γλυκὸ πουλί!
ἡ ἐμμορφιὰ τι μᾶς μιλεῖ! . . .
τί λέει τάγέρι, σᾶν περνᾶ, καὶ πάρε μου τὴν γλῶσσα!

* *

Τέτοια τὰ μῆρα τοῦ ἀνθοῦ καὶ τάνδονιοῦ ἡ γλῶσσα,
— Οὐράνια γλῶσσα! μαγικὴ! —

ποῦ σᾶν τρελὰ τρέχαν ἐκεῖ
ὅσα εἶχαν σπλάχνα μὲ ζωή, σᾶν τὰ πουλιὰ 'ε τὴν
[κλῶσσα!]

Πίναν τὸ μόσχο τες ἐμμορφιᾶς! κι' ἀκούανε τάνδονι,
κι' ἐκεῖ— μὲ βάσανα πολλὰ—
'ε τὴν ρίζα τῆς ροδῆς κολλᾶ
καὶ ἡ κωλὴ χελώνη!

Βαρύς ὁ δρόμος! μακρυνός! 'ε ὅπιονβαριά ἔχει πόδια!
μ' ὅν πναι γιὰ τὴν καλλονή,
χελώνας πέργ' ὑπομονή!
τὰ χρόνια πέρνει γιὰ στιγμαῖς! βρίσκει εὐκολιαῖς τὰ
[μπόδια!]

Πηγαίνουν ταλλα κ' ἔχονται, μὰ ἡ χελώνα μένει
ἀσάλευτη 'ε τὴν ρίζα ἐκεῖ!
τὴν μέθυσεν ἡ μουσικὴ! . . .
καὶ μέσα 'ε δνειρα γλυκὰ πεθαίνει εύτυχισμένη! . . .

Πεθαίνει! ναι! μ' ἀφῆκε 'κεῖ νεκρὸ χωρὶς νὰ πάλλῃ
τὸ στοιχειωμένο της κορμοῦ! . . .
ἴσως κι' ἐρθῇ καμμιὰ στιγμὴ
νὰ πάρῃ εὐχὴ 'π' τὸν οὐρανὸ καὶ ξαναζήσῃ πάλι! . . .

* *

Περνοῦντες χρόνοι καὶ καιροὶ ἔρχεται μέρα στέλλει
'ε τὴν Γῆ δίας τὸν Ἐρμῆ,
ποῦ εἶχε 'ε ἀγάπην καὶ τιμή,
καὶ τέτοια παραγγέλλει,

Πέτα, Ἐρμῆ μου, 'ε τὴν Δητώ! . . . καὶ νὰ τῆς σῆς ἀπόψε
τὰ φλογερά μου τὰ φίλια! . . .
πέρνει κι' ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά,
γι' αὐτή 'να ρόδο κόψε! . . .

Πετῷ ὁ Ἐρμῆς, περνᾶ 'ε τὴν Γῆ καὶ σταματᾷ μὲ χάρι,
συμένει 'ε τὴν τριανταφυλλιά,
φοβοῦνται, φεύγουν τὰ πουλιά
'ε τὸ θεῖο Παλπάρι! . . .

Κόφτει τὸ ρόδο ὁ θεός· 'κεῖνο τὸν ἀγκυλόνει,
πονεῖ, τ' ἀφίνει 'ε τὴν πληγή!
τὸ ρόδο πέφτει ἐκεῖ 'ε τὴν γῆ
καὶ δίπλα 'ε τὴν χελώνη.

Βγάζει τάγκαθια τὰ πικρὰ καὶ σκύβει νὰ τὸ πάρῃ
.. ἀλλά! τι θαῦμα! ἀκούει ἐκεῖ
γλυκειά! οὐράνια μουσικὴ
ἀπ' τὸ ξηρὸ κουφάρι! . . .

Φέρνει τὸ καύκαλο ἃς τάφτὶ κρατῶντας τὸ λουλοῦδι,
κι' ἀκούει μέσα νὰ λαλῇ
γησκὰ τε ἀγάπης τὸ πουλὶ¹
ἐρωτικὸ τραγοῦδι! . . .

Τραγοῦδι! τὸ θειότερο ἀπ' ὅλα τὰ καλά μας!
πῶς χώνεσαι βαθιὰ βαθιὰ
ἢ τὴν τρυφερὴν μας τὴν καρδιά!
Φεύγ' ἡ ψυχή μας! μὰ σὺ ζῆς καὶ μέσ' ἐτὰ κόκκαλά μας!

* *

Ἄρπαζει ὁ Ἐρυνᾶς τὸ εὔρημα! . . . σᾶ φερόνυμος πρὶν
γέρνει τὸ γόνα μιὰ στιγμὴ
καὶ τῆς χελώνας τὸ κορμί,
νὰ μὴ σκορπίδῃ, τεχνικὰ μὲ τρεῖς χορδαὶς τυλίγει.

Ο κλέψτης! . . . ἀπ' τὸ μάγκανο λοιπὸν τῆς Ἀφροδίτης
αὐτὸς τὰ πῆρε τὰ σχοινιά! . . .
κι' αὐτὴν μὲ τόσην ἀπονιά
δδικα τότε παίδευε τάγαππτὸ Παιδί της! . . .

Ο Πόθος καὶ ὁ Ἰμερός, κι' αὐτοὶ τῆς Ἰδιας
[γέννατις,
ἢ τῆς μάνας τὴν παραγγελία
ἀπ' ἀπόνιοῦ χρυσοῦ κοιλιὰ
ἐπιῆραν σπλάχνα κι' ἐπλεξαν τρεῖς κόρδας μαγεμ-
[μέναις! . . .

* *

Φθάνει ἡ τὸ θύρα Λητῶς, καὶ κατὰ τὴν συνήθεια
κρούει, κι' ἔκεινη ἀπαντᾷ,
μπαίνει, τὴν βρίσκει καὶ κεντᾷ,
χωρὶς νὰ δείχνουν ταραχὴν τὰ μαγικά της στήθια!
Τὴν χαιρετᾶ μ' ὑποταγὴν, μὲ σεβασμό, μὲ τάξι,
τῆς λέγει τὰ μυνύματα,
τοῦ Δια τὰ φιλήματα,
καὶ δὲ σηκόνει ἀπὸ ὑπεροπὴν μάτι νὰ τὴν κυττάξῃ.

Σ τοῦ Δια τὰ φιλήματα δὲν ἄλλαξη, η θωριά της! . . .
εἶχε καιρὸν νὰ θυμηθῇ
το Δια· κι' εἶχε κοιμηθῆ²
ἢ ἀγάπη τὸς τὴν καρδιά της! . . .

Δὲ χαιρεται ὁ Ζεύς, τοῦ λέει, τὴν δόξα τὴν μεγάλην! . . .
» τῆς Ἡρας του τὴν καλλονή! . . .
» μόν' ἀγαπῆ μιὰ ταπεινὴ
» πόχει θυντὰ τὰ κάλλη; . . .

Δὲν ἀμπορεῖ ἡ ἀγάπη του πλιὰ νὰ μὲ συγκινήσῃ! . . .
» καὶ . . . τὸν παρακαλῶ πολὺ,
» νὰ μὴ μοῦ στέλλει πλιὰ φιλή! . . .
» καὶ νὰ μὲ λησμονήσῃ! . . . »

Τέτοια θεοὶ ἀπὸ θυντούς ν' ἀκοῦνε, χολοσκάνουν! . . .
καὶ τοῦθε τόσην προσδοκῶ!
τὸν πνίγει τοῦ θυμοῦ η χολή!
καὶ . . . νευρικὰ τὸν πιάνουν! . . .

Μὰ λόγο νὰ τῆς πῇ ψυχρὸ . . . φοβεῖτ' ἀπὸ τὸν Δια! . . .
κι' ἀπ' τὸ θυμό του τὸν κακὸ
τραβᾶ ταὶς κόρδας! . . . καὶ γλυκὸ
ἀκούεται κελάδημα κι' οὐράνια μελῳδία! . . .

Γλυκοζαλίζετ' ἡ Λητώ! . . . σπρώχνει τὸ κέντημά της! . . .
ἀνοίγει τὴν κλειστὴν ἀγκαλιά! . . .
φοβᾶ τοῦ Δια τὰ φιλιὰ
μ' ἐν' ἀναστέναγμά της! . . .

Πετιέτ' ἀπάνω σᾶν τρελῆ! . . . καὶ τὴν καρδιά της πιάνει·
νοιώθει τὸ στῆθος νὰ χτυπᾷ! . . .
νοιώθει τὸν Δια π' ἀγαπᾶ! . . .
καὶ μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστὴν ἀπὸ τὸ στῆθος βγάνει! . . .
« Ἄχ! πάλι πόθε ἡ ἀγάπη του τὸς τῶν σπλάχνων μου
[τὰ βάθη! . . .
μὰ . . . πῶς αὐτὸς τὸ ξαφνικό; !
ἄχ! πάθος τόσο ήδονικὸ
ποτὲ δὲν τοχω πάθει! »

« Τέχεις τὸς τὰ χέρια αὐτοῦ, Ἐρυνᾶ; ! τί μάγια μῶχεις
[κάμει; ! . . .
αὐτὴν ἡ οὐράνια μελῳδία
τάνθοῦ τὰ κάλλη κι' ἡ εὐωδία
φλόγα μ' ἀνάψαν τὸς τὴν καρδιά καὶ τρέμω σᾶν καλάμι! »

Μόσχος, μορφιὰ καὶ μελῳδία τὸς σπλάχνα τὰ δικά της
φλόγα γενῆκαν θεϊκή! . . .
καὶ φῶς ἔχυνονταν γλυκὺν
ἀπὸ τὰ σωθικά της! . . .

Στέκεται ἀκίνητη! βωβή! . . . τὸν οὐρανὸ στυλόνει
τὰ δυό της μάτια τεντωτά! . . .
σφίγγει τὰ χέρια δυνατά! . . .
ἀγριεύεται! . . . σᾶν μυτρικοὶ νὰ τὴν κρατοῦσαν πόνοι!

Μυστήριο μέγα! ἀπ' τὸ γλυκὸ καὶ λαμπερὸ ζευγάρι
τῶν δυό ματιῶν της φωτεινὸ
πεταὶ ψυλὰ τὸν οὐρανὸ³
θεῖο ζευγάρι ἀδελφικό! . . . ὁ Ἡλιος τὸ Φεγγάρι!

Αύρα ὀλόχρυσην βαστᾶ τονα μὲ θεία χάρι
καὶ μὲ χαμόγελο γλυκό! . . .
τάλλο σὲ χέρι ἀγγελικὸ
λουλοῦδι παρθενιᾶς κρατεῖ καὶ κυνηγοῦ δοξάρι!

Μὲ μυτρικὸ χαμόγελο ἡ μάνα ἀναγαλλιάζει
καὶ ἡ καρδιά της σπαρταρᾶ! . . .
κι' ὁ Ζεύς μὲ πατρικὴ χαρὰ
τὰ δυό παιδιά ἀγκαλιάζει! . . .

* *

Πετᾶ ὁ Ἐρυνᾶς χαρούμενος, πῶς πέτυχε τὸ δουλειά του
καὶ φθάνει εὐθὺς τὸν οὐρανό,
στέκει μὲ τρόπο ταπεινὸ
μπροστᾶ τὸ Βασιλιά του.

Τὸν βρίσκει μὲ χαμόγελο, ποῦ σπάνια ἀνατέλλει
τὸς τὰ χεῖλη του τὰ σοβαρά,
καὶ μὲ σπαρταριστὴν χαρὰ
τὸ διαμαντένια του παιδιά φιλιὰ πατέρα στέλλει!

« Πῶς πέτυχε τὸ παραγγελιά, ἡ ὄψη μου τὸ δηλόνει·
μὰ μένα μὴ μ' εὐχαριστῆς! . . .
καὶ οὕτα νὰ τὰ χρεωστῆς
σὲ τούτη τὴν χελώνη! . . .

Ναι!... 'ε τὰ φιλιά Σου ταραχή δὲν έδειχνε καμμία!
δὲν εἶχε άγάπη 'ε τὸν καρδιά!
ὅμοιαζε θάλασσα βιδιά,
ποῦ δὲν τὸν δέρνει δι βοριᾶς κ' ἡ ἄγρια τρικυμία.

'Αμά καὶ λόγια, Βασιλιά, ψυχρὰ γιὰ Σὲ ν' ἀκούω!...
δύγη μ' ἀρπάζει δυνατή!...
κρατούσθα τὸν χελώνα αὐτή!...
τὸν σφίγγω ἀπὸ κρυψό θυμό καὶ ταῖς χορδαῖς τῆς
[κρούω! » ..

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ δὲν έρμην ταῖς ἔκρουσε καὶ πάλι!...
χύνεται θεία μελῳδιά!...
ποῦ καὶ τοῦ Δια ἡ καρδιά
ἀρχήνισε νὰ πάλλῃ!... .

«'Αχ! τὶ ναι τοῦτο τὸ καλὸ 'ε τοῦρανιό μου δῶμα;!..
αὐτὴ ἡ γλυκεία τῆς ἡ λαλιά
νωπά μοῦ φέρνει τὰ φιλιὰ
ἀπ' τῆς Δητῶς τὸ στόμα!... .

Εὐλογημένη κι' ἀπὸ Μὲ κι' ἀπὸ τὴν θεία Μοῖρα!...
φέρ' την, Έρμην πάλι 'ε τὴν Γῆ!...
— καὶ κάθε ψυχικὴ πληγὴ
σύ! νὰ γιατρεύῃς Λύρα!... .

Σύ! 'ε τὸν πικρὴ ἀπελπιστὰ δίνε γλυκεία βοήθεια!
τὸ λάλημά σου τὸ γλυκό
ἄγιο νὰ πναι γιατρικό
σὲ πληγωμένα στήθια!... .

Κι' αὐτὸ τὸ κάλλος, ποῦ κρατεῖς 'ε τὴν γῆ πῶς εἶχε
πέσει; !

..... κεῖνο!... τάγγονι τὸ τρελό!... .

αὐτὸ τούρανιο μας καλὸ

*ταὶς τρέλαις του θὰ τῷρεις! Γῆ κι Οὐρανὸ νὰ δέσῃ!

«Ελά! κιαύτη τὸν Έμμορφιά, ἀν καὶ δικό μας κτῆμα,
φέρ' την, Έρμην, 'ε τὴν Γῆ κι' αὐτὴ! .

γιὰ νὰ πιστεύουν οἱ θνητοὶ

τὸν Οὐρανό! κι' ὅτι ἡ ζωὴ δὲ σύνεται 'ε τὸ μνῆμα;

* *

Τὸ μουσική, ποῦ συγκινεῖ, τὸ κάλλος ποῦ τρελαίνει,
'ε τοῦ Δια τὴν διαταγὴν
φέρνει δὲ Έρμην πάλι 'ε τὴν Γῆ,
τόνα τὸ δίνει 'ε τὸ Όρφέ, καὶ τάλλο 'ε τὸν Τελέν! ..

Μύριαις ψυχαῖς ἐδωρίασε 'ε τὰ τέλειωτο Σκοτάδι
μιανῆς θνητῆς ἡ καλλονὴ
μὰ καὶ τῆς λύρας ἡ φωνὴ
τὸν σκλαβωμένην Έμμορφιὰ τὸν ἔγγαλ' ἀπ' τὸν
[Ἄδον!... .

ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ*.

Ο Θαύμας λαβὼν τὴν χρυσὴν ἀλυσον ὑπεκλίνατο
καὶ ἔξηλθε—ἡκολούθησε λέγουσά μοι ἡ μέροψ περι-
στερή—καὶ ἡ κόρη τῆς νυκτὸς ἀπέμεινεν ὄνειρωτ-
τουσα ἐνηδόνως μετ' ἀπλανοῦς βλέμματος τὴν ἐπι-

κειμένην ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀγρίου καὶ διακαοῦς αὐτῆς
πόθου, ἐν ὦ χρόνῳ ἡ νύξ, ἵκκως ἥδη προθῆσα,
ἀπέκρυψε τέλεον τὸν λαμπετόντα φοῖβον ὑπὸ τὸν
παρμέλανα πέπλον τῆς. Ἐπτερύγισα μακρὰν περί-
λυπος δι' ὅσα ἤκουσα καὶ ἐσκεψύμην νὰ δηλώσω τὴ
ἀτυχεῖ Ροδείας τὰς ἀπηνεῖς τῆς γοήσσης βουλάξ. .
'Αλλά, φεύ! οὐδαμῶς ὠφέλει τοῦτο· διότι, πῶς θὰ
ἡδύνατο νὰ διαφύγῃ; εἰσπηδῶσα εἰς τὰ κύματα ὡς
ἀφρόνως ἔξεστόμισεν; ἀλλ' ὁ Θαύμας, ὁ πιστὸς τῆς
γοήσσης θεράπων, ἀγρύπνως φρουρῶν θὰ συνελάμ-
βων αὐτὴν πάρκυτα καὶ θὰ ἐδέσμευε διὰ τῆς αὐτῷ
παραδοθείσης μαγικῆς ἀλύσεως. Οὐδέν, οὐδέν ἡδυ-
νάμην νὰ πρέξω ἐγὼ τὸ μικρὸν πτηνόν, ἀλλ' ἐμα-
κρύνθην ἀπελπις καὶ ἀπεφάσισα μόνον ν' ἀκολου-
θήσω λάθρα τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ τὰς καταράτους ἐκεί-
νας ὑπέρβεις· ἵσως, διενοήθην, ἡ ἀγνὴ Νύμφη κατά
τινα ἀπροσδόκητον συγκυρίαν ὑπὸ τοῦ Θείου ἐπι-
τελουμένην, δυνηθῇ νὰ σωθῇ.

Ο Φοίβος ἀνέτειλεν, ὁ Φοίβος ἔδυσε καὶ πάλιν.

Ο φάρος ἀνήφθη ἐπὶ τοῦ παραλίου βράχου, ἀλλ'
ἡ κόρη τῆς νυκτός, τίς οἶδε ποῦ τὸ βλέμμα στρέ-
φουσα, δὲν εἶδεν αὐτόν. Τότε ὁ Θαύμας ἐπέστη ἔξω-
θεν τοῦ σπηλαίου καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν οὕτως:

Ἐλθέ, ἐλθέ, δέ κόρη τῆς νυκτός
εἰς τὸν λευκὸν χιτῶνα εἰλιγμένη.
μόνη, ιδέ, τοῦ ἄντρου σου ἐκτὸς
ἡ ζοφερὰ γαλάνη σὲ προσμένει.

Μακράν, μακράν ἀστράπτει δὲ λαμπτήρ
ἐπιχρυσῶν τὸ κῦμα τὸ μορμύρον
καὶ ὑψηλὰ εἰς ἔρημος ἀστήρ
κυρισθαλαμπεῖς ἀντανακλάσεις σπείρων.

Δὲν ἀγρυπνεῖ ψυχὴ ἐπὶ τῆς γῆς
οὐδὲ ἀκτὶς προδότις τοῦ ἡλίου·
εἶναι ἡ νύξ ἡ ὁρα τῆς σιγῆς,
εἶσαι ἡ νύξ εἰκὼν τοῦ μυστηρίου.

Κι' ἀν ἡ Ἡχώ, ἡ φλύαρος σκιά,
στόνον βραδύν θορυβοθεῖσα χύση,
ψυσὶ πνοὴ ἀέρος ἀραιά,
κ' ἐντὸς αὐτῆς ὁ στόνος της θὰ σύνσῃ.

Πρὶν τῆς Ήοῦς ἡ πρώτη λαμπτιδῶν
τοῦ οὐρανοῦ τὰ σύννεφα ὁδίσῃ,
τὸν χλοερὸν τῆς κρύπτης σου οὐδὸν
πάλιν ἀβρὸς ὁ ποὺς σου θὰ πατήσῃ.

Ἐλθὲ λοιπόν, δέ κόρη τῆς νυκτός,
εἰς τὸν λευκὸν χιτῶνα εἰλιγμένη·
μόνη, ιδέ, τῆς κρύπτης σου ἐκτὸς
ἡ ζοφερὰ γαλάνη σὲ προσμένει.

Η εἰσοδος τοῦ σπηλαίου ἀνεψήγη καὶ ἡ ἀναστά
ἔξηλθε, καταπληκτικῶς ὅμοια τῇ φιλη τῆς Ρο-
δείας Ἀρεθούσην. Τὸ κακοποιὸν ζεῦγος ἔβη πρὸς τὸν
ἔγγυς λοφίσκον ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄποιου εύρισκετο
τῆς Ροδείας τὸ ἀνθοστεφέν ἀντρον. Η κόρη τῆς νυ-
κτός, ἡ Ἀρέθουσα, εἰσῆλθεν, ὁ Θαύμας ἐκρύβη παρὰ
τὴν τηλεθώσαν ἐλάτην,

* Ιδε ἀριθ. 21 τελ. 408—410.